

ÖTESİ YOK Kİ!

Bir dava adamı Mehmet Akif... Peki, neyin davası?

“Allah, bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasin.” Sözlerini kendine dava ederek fazlasıyla ihtiyacı olduğu halde, ödül olarak verilen parayı kabul etmeyip, İstiklal Marşı’nı satmayan; o mürekkep kokulu yüreğin rengini, vatan diye akan gözyaşından aldığı gönül davası mı? Kuşçu Baş Eşref’ten aldığı müjdeye namaz kılarak şükreden ve son secdede gözyaşlarına hakim olamayıp sevinç, kum, gözyaşı armonisini resmeden o büyük adamın, kum kadar bol, gözyaşı kadar masum şeref davası mı? Bir millete, karşılıksız bir marş armağan edip, o marşı ticarete karıştırmamak maksadıyla yazdığı kitabına dahi almayan, o onur abidesinin, vatan hainliği ile damgalanıp aşığı olduğu topraklardan uzak coğrafyalarda on bir yıl boyunca hasreti kendine sırdaş, umudunu yarına yoldaş edindiği o hazin dava mı?

Toprak için toprağa düşmüş askeri, kanı tevhidi kurtardı diyerek Bedr’in arslanlarına benzeten, ona makber telaşına düşerek göğü kubbe yapan, mehtabı türbedar getirerek fecre kadar bekleten, güneşi yarasına tüllendirip Kabe’yi başına diktiği halde yine de hatırasına bir şey yapabildiğini düşünmeyen, onu, ancak Peygamberimizin aguşuna layık gören o Elif ruhun aşka, sevgiye sığmayan gök deniz davası mı?

İlhamını, Efendimizin Sevr’de Hz. Ebubekir’e : “Korkma, Allah bizimledir!” refahından alan Asım’ın nesline : “Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak.” Diyerek yakamoz olan yoldaşın o manevi davası mı?

İstiklal Marşı kabul törenine gitmek için emanet olarak aldığı paltonun sahibi Baytar Şefik Bey’den : “Yahu! O kadar para verildi. Birazımı da olsa alıp şu soğuk günlerde üzerine seni ısıtacak bir şey alsaydın ya.” Sözüünü işittikten sonra, iki ay onunla konuşmayan şair ruhlu yüreğin o edebi davası mı? İki neslin çatışmasında yes’i atının vaad ettiği umut fecri ile takas eden o çağdaş dava mı?

Dönemin Mısır bakanı Abbas Halim’e “Ben ölsem, gitsem Mehmet Akif bir Abbas Halim daha bulabilir; ama ben bir Mehmet Akif daha bulamam!” cümlesini kurdurtacak kadar dostluğu, şahsiyetinin sarsılmaz rafında koruyan o kutsal dava mı? Avusturyalıları kahkahaları dişlerine dağılmış bir şekilde görünce, müttefiğiz bilincine sarılıp onlara: “Ne oldu, neyi kutluyoruz?” sorusunu yöneltip ve onlardan da : “İngilizler Kudüs’e girdi. Onu kutluyoruz.” Şeklinde aldığı cevaba karşılık dizelerinde “ ‘Medeniyet!’ dediğin tek dişi kalmış canavar.” Teşbihini koklatan o sarsılmaz dava mı?

Çıkmamış bıyıklardaki buzu, vatan aşkıyla yanan yüreklerin gözü kara alevinden eritiyorduk biz Çanakkale'de. Örtüsünü cephaneliği kamufle etmekte kullandığımız o bebekleri, vatan için sıktığımız cesur kurşunlarla ninniliyorduk. Çocuklarımıza verdiğimiz Zafer, Gazanfer isimleri ile kurtuluş aşkımızı ta doğumdan tescilliyorduk. Yanmış yıkılmış savaş meydanlarında, ekmeği şekersiz hoşafı ıslattığımız o dava, gözü ile görmemiş Mehmetçiğe gönülden ithaf ediliyordu. Gönül gözü ile gördüklerini "Top tüfekten daha sık gülle yağın mermiler, kahraman orduyu seyret ki bu tehlide güler." Diye dillendiren Mehmetçik, dünya gözüyle görse ne derdi kim bilir?

Şimdi inandıkları davası olan, davasına sarsılmaz bir imanla bağlanan Mehmet Akif'e hangi kalem olumsuz tek bir kelime yazabilir, hangi yürek tek bir kaş eğdirecek ifadeye razı olabilir? Akif'in davası, bayrak; Akif'in davası vatan, Akif'in davası iman, Akif'in davası biz ve bizim birliğimiz... Ötesi yok ki!